

# EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK.

## Beszámoló az alföldfásítási vita- előadásról

Egyesületi székházunk tanácstermében folyó évi április hó 15-én délután tartott alföldfásítási vitaelőadáson a kérdés iránt érdeklődő szakközönség igen szép számmal vett részt. Nemcsak a budapesti kollegák jöttek el az Alföldfásítás nehéz problémájának a megvitatására, hanem eljöttek az ország távol fekvő részeiből is mindazok a kiváló szakemberek, akik a kérdés helyes megoldásához gyakorlati tapasztalataikkal hozzájárulni kívántak.

A megjelentek között láttuk Térfi Bélát és Waldbott Kelemen bárót, egyesületünk alelnökeit, Bíró Zoltánt, egyesületünk ügyvezetőjét, Papp Bélát, az erdészeti főosztály főnökét, Kiss Ferencet, Ajtay Jenőt és Kallivoda Andort, a homokfásítás kiváló szakértőit, Bíró Jánost, Péch Kálmánt, Kozma Istvánt, Hollós Gyulát, Matusovits Pétert, Schmidt Károlyt, Gyarmathy Mózeset, Czillinger Jánost, Spanyol Gézát, Véssey Mihályt, Bund Károlyt, Karsai Károlyt, Osztroluczky Miklóst, Róth Gyulát, Gulyás Jenőt, Kovássy Kálmánt, Irinyi Aurélt, Vidos Miklóst, Fröhlich Brunót, Becker Róbertet, Franciscy Vilmost, Müller Józsefet, Molcsányi Gábort, Onczay Lászlót, dr. Magyar Pált, Riedl Gyulát, Takách Jánost, Pászthory Ödönt, Weinert Tivadart, Csizmazia Lászlót, dr. Fazekas Ferencet, Marsalkó Ferencet, Rainiss Bélát, Mattyasovszky Emilt, vitéz Bokor Rezsőt, Szabó Benedeket és még számos más érdeklődőt.

Térfi Béla alelnök a vitaelőadást a következő beszéddel nyitotta meg:

Igen tisztelt Uraim!

Elnök Urunk Ónagyméltósága a megjelenésben akadályozva lévén, nekem jutott a szerencse Önöket itt örömmel üdvözölni és a mai napra kitűzött vitaelőadást megnyitni.

Az Országos Erdészeti Egyesület egyik elsőrendű hivatásának ismeri az Alföldfásítás annyira fontos, annyira országos érdekű ügynek felkarolását és már eddig is minden tőle telhetőt elkövetett elsősorban abban az irányban, hogy az akció eredményes folytatásához szükséges hitelt a földművelésügyi minisztérium részére kiharcolja.

Ezirányú küzdelmünk eddig még édes kevés eredményre vezetett, de ez egyáltalán nem riaszt bennünket vissza attól, hogy a harcot tovább folytassuk.

Az anyagiak biztosításán kívül az egyesület rendkívül fontosnak

tartja azonban azt is, hogy az erre a célra rendelkezésre álló összegek mindenkor a legmegfelelőbbben használtassanak fel.

Az akció megindulása idején a földművelésügyi minisztérium kebelében felállított alföldfásítási tanács, amelynek hivatása az volt, hogy ez ügyben tanácsadószervként működjék a kormányzat mellett, az utolsó évek folyamán egyízben sem lett összehíva, ezért az egyesület igazgatóválasztmánya szükségesnek tartotta, hogy az egyesület a foganatosítás, a keresztülvitel gyakorlati kérdéseivel is foglalkozzék s az eredmények legjobb szándékú, de egyúttal teljesen őszinte bírálata mellett rámutasson az esetleges hiányokra és javaslatokkal szolgáljon a kormányzatnak az esetleges tévedések kiküszöbölése és a cél könnyebb elérése érdekében.

Kiss Ferenc Öméltósága, aki egy eredményekben és tapasztalatokban gazdag életet töltött az Alföldfásítás szolgálatában, volt szíves a mai vitaelőadás megtartását és a vita bevezetését vállalni.

Meggyőződésem az, hogy úgy Öméltóságának az Erdészeti Lapok legutóbbi számában már ismertetett igen fontos gyakorlati tapasztalatai, mint az itt felhangzó felszólalások kedvezően fognak hozzájárulni a vitás és függő kérdések tisztázásához.

Mivel Öméltósága előadása a kérdésnek tudományos és szak vonatkozásait világítja meg, Öméltósága felszólalása után egyesületünk ügyvezetője fog pár szóval rámutatni a kérdés gazdaságpolitikai oldalára, amely a keresztülvitel szempontjából éppen olyan fontos, mint a szakszerűség kérdése.

Az egyesület nevében arra kérem Önöket, Uraim, méltóztassanak a kérdéshez lehetőleg minél többen és minél több oldalról hozzászólni, mert csak így érhetjük el a mindnyájunk által óhajtott célt, hogy akkor, amikor a megfelelő hitelösszeg rendelkezésre fog állni, annak legelőnyösebb felhasználásával a lehető legkedvezőbb eredményt érhessük el.

Felkérem Kiss Ferenc Öméltóságát, hogy előadását megtartani szíveskedjék.

*Kiss Ferenc:* az Erdészeti Lapok februári számában megjelent „Az Alföldfásítás gyakorlati kérdéséhez” című tanulmányában foglalt megállapításaira utalva azon nézetének adott kifejezést, hogy az Alföldfásításnak általánosan elismert szükségessége felett vitatkozni nem lehet s hogy a vita tárgyát egyedül az Alföldfásítás gyakorlati kivitelének kérdése képezheti. Ő maga nagy szeretettel s nyílt szemmel végezte Szeged környékén a homokfásítást s végtelen öröme szolgálma, ha szent meggyőződését képező tapasztalatait, melyeket az Erdészeti Lapokban megfelelően csoportosítva közreadott, az Alföldfásításnál sikerrel felhasználhatnák.

*Bíró Zoltán* ezután az Alföldfásítás kérdését általános gazdaságpolitikai szempontból világította meg. Többek között véleménye sze-

rint az alföldi ember azért nem szereti az erdőt, mert nem ismeri s épp ezért első dolog lett volna az erdőt vele megkedveltetni.

Az alföldfásítási akció ilyformán megfelelő propaganda mellett sokkal eredményesebb lett volna.

Helyesnek tartaná, ha az utak mellett összevásárolt területeken mintaerdősítéseket létesítenének, hogy az ott látható eredmények az erdősítési kedvet felkeltsék.

*Gulyás Jenő* felszólalásában kijelenti, hogy az erdészetnek meg van a készsége és a megfelelő szaktudása arra, hogy az Alföld-fásítást helyesen végrehajthassa. Nagyon fontos volna azonban, hogy tényleg fásítsanak is. Az alföldfásítási törvényt, melynek gyönyörű intenciói vannak, mindenképpen helyesnek tartja. A kidolgozott s megfelelő hitel hiányában elakadt 15 éves alföldfásítási programot kellene véleménye szerint elsősorban végrehajtani, amely a mai kornak csak dicsőségére válna. Meggyőződése, hogy kellő állami támogatás nélkül nem lehet Alföldfásítást csinálni.

*Véssei Mihály* szerint az alföldi homokterületek fásításának kérdése fiatalabb eredetű s így az eddigi eredményekből feltétlenül követhető elveket minden vonatkozásban lerögzíteni még nem szabad, de a már leszűrődött elvek sem általánosíthatók. Kiss Ferenc cikkében közölt hálózati és csemetesűrűségi adatokkal polémizálva megjegyzi, hogy az ültetési hálózat sűrűségét szablonszerűen megállapítani s általánosan előírni nem lehet. A túlsűrű ültetés erdőtenyésztési, de pénzügyi szempontokból sem indokolt, mert az erdőtelepítést ok nélkül megdrágítaná. Viszont az általános erdőnevelési szabályoktól a homoki erdőtelepítéseknél sem lehet teljesen eltekinteni s így helytelen a túlgyer hálózat is, főleg a fenyőféléknél.

Ezután *Ajtay Jenő*, mint a deliblati homok fásítója, szolt a kérdéshez. Kiss Ferenc tanulmányát többször is áttanulmányozta, de ahhoz sem hozzátenni, sem elvenni valója nincs. Az Alföldfásítás véleménye szerint tisztán az anyagiakon fordul meg. Az Alföldfásítással kapcsolatban a deliblati homokpuszta beerdősítése alkalmával szerzett érdekes és nagyon is tanulságos gyakorlati tapasztalatait ismertette, amelyeket az összegyűlt közönség nagy érdeklődéssel és tétlenséggel hallgatott. Előadásából néhány gondolatot kiragadva, itt közlünk.

Többek között szerinte eredményt csak megfelelően képzett, eligendő számú és a mainál jelentékenyen kisebb területen működő személyzettel lehet elérni. A fenyőcsemetéket egyéves korukban feltétlenül át kell iskolázni. Átiskolázott fenyőcsemeték nélkül ne is próbálkozzunk az Alföldfásításnál. Az akáccsemete erősségére is nagy súly helyezendő. 1 cm átmérőjűnél gyengébb csemeték kiültetését nem ajánlja. A talaj megmunkálását is nagyon fontosnak tartja. A fű a fának halálát jelenti. Az ültetés sűrűsége szempontjából az öles hálózatot megfelelőnek tartja.

A kanadai nyárnak, tölgynek, szilnek az arra alkalmas kötöttebb löszöstalajokon kisebb csoportokban való megtelepítését javasolja.

*Bund Károly* véleménye szerint a fanemek eloszlása tekintetében az Alföldön is változtatosságra kell törekedni, ami a gazdákra nézve is csak előnyös, ha akácokon kívül más fával is rendelkeznek. A hálózat kérdésében az akácnál sűrű hálózatra nincsen szükség, az öles, vagy 2 méteres teljesen elegendő. Az erdősítésnél alkalmazott fenyőfélék tekintetében inkább az erdei fenyő mellett foglal állást, mert nézete szerint a túlságba vitt feketefenyő-telepítés még nagy gazdasági problémát fog képezni. Nagyon fontosnak tartja végül a származási kérdést. Jó eredetű hazai magból nevelt csemetékkel kell az ültetést végrehajtani.

*Marsalkó Ferenc* felszólalásában részletesebben foglalkozott a Kiss Ferenc cikkében leszögezett megállapításokkal s különösen a ritka hálózat tekintetében nem osztotta szerző véleményét. Megállapítja, hogy a ritka telepítésű állományok mérlegénél figyelembe veendő, hogy a szükséges pótlások drágábbak s hogy az ily állományokból nyilvánvalóan kevesebb előhasználati faanyag nyerhető, ami az Alföldön, hol a legvékonyabb választék is értékesíthető, számottevő tényező. Az állományokat továbbá oly kötelékbe kell telepíteni, hogy minél előbb kellően záródhassanak, mert csak így képesek a helyi klimai tényezőkre és megnyilvánulásokra kedvező, a szélsőségeknél pedig mérséklő hatással lenni. Vagyis a szárító szelek, a napbesugárzás szélsőséges hatását mérsékelni és a páraképződést elősegíteni, valamint a szerves hulladékkal a talajjavítást előmozdítani.

Végül a természet útmutatására hívja fel a figyelmet, amely a rosszabb talajokon maga is nagyobb törzsszámot tart meg, amit a tényleges felvételeken alapuló bel- és külföldi fatermelési táblák is igazolnak.

*Kallivoda Andor* tapasztalata alapján állítja, hogy a ritka hálózat alkalmazása mellett sem kell az előhasználati fatömegek elvesztésétől tartani. Bármily sűrű hálózatban történjék is az ültetés, a super-plust az első 10 év alatt mindenképpen ki kell szedni. Az egészen fiatal akácokból várható kicsiny jövedelem egyáltalában nem teszi indokolttá a nagy erdősítési költséget okozó sűrűbb hálózatnak az alkalmazását. Egy általa telepített jóminőségű alföldi akácerdőnek 32 éves korban kat. holdankénti főhasználati fatömege átlag 185 m<sup>3</sup>-t tett ki. Ennél nagyobb fatömeg akkor sem fog jelentkezni, ha akár 5000 csemetét is ültetnek egy kat. holdra. Pedig ő ide csak 1450 csemetét ültetett, amiből azonban 32 éves korban már csak 340 volt meg, a többi ki kellett szedni. A törvényről szólva megállapítja, legyenek abban bármily nagyszerű gondolatok, tisztán a törvény erejénél fogva, erőszakkal erdőt létesíteni nem lehet.

*Szabó Benedek* a sűrű és ritka hálózat kérdésének tisztázása

érdekében kísérletek végzését indítványozza. A kísérletek lefolytatására az erdészeti kísérleti állomást tartja hivatottnak.

*Krizmanits Ferenc* a pestmegyei dunavölgyi lecsapolások folytán beállott kedvezőtlen eredményekre utalva indítványozza, hogy a mezőgazdasági művelésre alkalmatlan Duna-tiszaközi szíkes, úgynevezett szódástalajokon végzendő erdősítési kísérletezések céljaira biztosítson az erdészet megfelelő kísérleti területeket.

*Takách János* felszólalásában megemlíti, hogy Kiss Ferenc homokfásítási tapasztalatainak felhasználásával 15 éven át fásított az Alföldön s elért eredményei alapján állíthatja, hogy Kiss Ferenc tapasztalatai tökéletesen beváltak. A helyesen megválasztott fanemmel, továbbá erőteljes csemetével megfelelő időben végrehajtott erdősítés az Alföldön 100%-ban meg szokott eredni. A 90%-os eredményt már rosszul sikerült erdősítésnek lehet tekinteni. Az ültetés csak ott ritkul ki, ahol nem az illető talajra való fanemmel erdősítettek. Ily helyeken hiába ültetnének sűrűbben, az oda nem való fa ki fog veszni. Az ajánlott kísérletezések tekintetében az a véleménye, hogy a kísérletezés az Alföldön már megtörtént. Kiss Ferenc 40 éves kísérleteinek tanúságait bátran el lehet fogadni. Az Alföldfásításnál szerzett tapasztalatainak részletekbe menő előadása után úgy véli, hogy az Alföldön eredményes erdőgazdálkodásról csak akkor lehet szó, ha kialakul az úgynevezett alföldi mentalitás, amelynek a tudományos felkészültség, a lelkesedés és a gyakorlat képezi alapját. Egyben alföldfásítási centrumok létesítését javasolja, ahol megfelelő mintagazdaságokban mutatnák be a helyes gazdálkodást.

*Róth Gyula* egyes felszólalók megjegyzésére reflektálva kijelenti, hogy Kiss Ferenc megállapításaival mindenben egyetért. Véleménye szerint az alföldi paraszt ma már szereti a fát, csak a kedvét nem szabad elvenni. A fanemek tekintetében az akácot teszi első helyre. A feketefenyőnél, a meleg klímára való figyelemmel, nagy jelentősége lesz a gyantatermelésnek. A származási kérdést szintén nagyon fontosnak tartja. A hálózaton az Alföldön a tág hálózat híve. Gazdasági szempontból, ha a gyéritésből kikerülő fatömeg fedezi az erdősítési többköltséget, úgy a sűrűbb hálózatot is helyénvalónak találja. A záródásnál nem fontos, hogy a talaj egy-két évvel később kerülje árnyékba. Az Alföldön nem annyira a hálózaton, mint a fafajon múlik az erdősítés sikere. További tanulságos észrevételei után arra kéri Ajtay Jenőt, hogy egy következő alkalommal tartson előadást a Deliblatról.

Ezután *Kovássy Kálmán* a debreceni erdőigazgatóság kerületében folytatott alföldfásítási munkálatok eredményeit ismertette, majd pedig a cserebogárpajód pusztításait tette szóvá. Az Alföldfásítással kapcsolatban a cserebogár elleni védekezés fontosságára hívja fel a figyelmet.

Vitéz *Bokor Rezső* az Alföldfásítással kapcsolatban a talajok

kémiai és biológiai vizsgálatának tudományos szempontból megoldandó kérdéseivel foglalkozott, a legalaposabb tárgylagossággal. Javasolja, hogy Kiss Ferenc a növények fényképeit, rajzait adja ki.

*Matusovits Péter* az alföldfásítási kérdés anyagának nagy terjedelmére való figyelemmel javasolja, hogy vagy több értekezleten vitassák meg a kérdést, vagy pedig az Erdészeti Lapokban tárgyalják le.

*Gulyás Jenő* félreértett szavainak helyreigazítása után *Kiss Ferenc* a zárszó jogán adott felvilágosítást az elhangzott észrevételekre. A hálózat sűrűségére vonatkozóan az a megjegyzése, hogy eleintén sűrű hálózatot alkalmaztak s csak később tértek át a tágabbra, amikor a szerzett tapasztalatok alapján meggyőződtek arról, hogy a sűrű hálózatot semmi sem indokolja. A jelenlegi 0.7 sűrűség — bár mindénüvé oly mennyiségű csemétét ültettek, amennyire szükség volt — úgy állott elő, hogy a hiányzó rész kiveszett. A 0.7 sűrűség egyáltalában nem hárítható a tág hálózatban történt ültetés rovására. A pajodot szintén a fásítás legnagyobb ellenségének tartja. Hogy milyen talajra, milyen fanem való, arra vonatkozólag tanulmányai az Erdészeti kísérletekben láttak napvilágot. Végül a talajvízre vonatkozó megfigyeléseit ismertette és annak az erdősítésre való kihatásaival is foglalkozott.

Majd *Bíró Zoltán* az egyesület nevében mondott hálás köszönetet Kiss Ferencnek az Alföldfásítás kérdésének előbbrevitele érdekében kifejtett értékes közreműködéséért.

Végül *bárá Waldbott Kelemen* nemzetgazdasági szempontból tártta fel az Alföldfásítás kérdéseinek fontos problémáját. Egyben megragadta az alkalmat arra is, hogy Papp Bélát, mint az erdészeti főosztály új főnökét, megbízatása alkalmából melegen üdvözzölje.

*Papp Béla* ez üdvözlést hálásan megköszönve kijelentette, hogy az Alföldfásítás ügye neki, mint az Alföld szülöttjének, nagyon is a szívéen fekszik. Arra kéri az egyesületet, hogy a propagandát folytassa teljes erővel, ő pedig nem fog nyugodni addig, amíg erre a célra pénzt nem kap.

**Írói tiszteletdíjak.** Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkeikért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.

**Adó és könyvelés.** Értesítjük t. tagjainkat, hogy adó- és könyvelési ügyekben szerkesztőségünk díjmentesen ad felvilágosítást.

## JEGYZŐKÖNYV

*az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapesten, 1931. évi április hó 25-én az egyesület székházában tartott rendkívüli üléséről.*

Megjelentek: Térfi Béla alelnök, Bíró Zoltán, az egyesület ügyvezetője, Ajtay Jenő, Almássy István, Arató Gyula, Balogh Ernő, Becker Róbert, Bíró János, Bolgár Róbert, Bund Károly, Czillinger János, Fröhlich Brunó, Gyarmathy Mózes, Gulyás Jenő, Hajdú János, Hinfner Gyula, Hollós Gyula, Irinyi Aurél, Kallivoda Andor, Kallivoda György, Karsay Károly, Klausberger-Koch Sándor, Kozma István, Kovács Gábor, Kuzma Gyula, Leicht Ottó, Lengyel Sándor, gróf Mailáth István, Marsalkó Ferenc, Mayer László, Márk Pál, Mérey Andor, Molcsányi Gábor, Papp Béla, Péch Kálmán, Pichler Ignác, Pintér Sándor, Seemann Ferenc, Siklós Árpád, Spornyi Károly, Schenkengel László, Schmidt Károly, v. Szilágyi-Ilosvay Lajos, Szóják Károly, gróf Teleky József, Vajda Gyula, Véssey Ferenc, Véssei Mihály, Weinert Tivadar.

Tisztelt Igazgatóválasztmány!

Van szerencsém a megjelent urakat üdvözölni és az egyesület igazgatóválasztmányának a mai napra kitűzött ünnepi ülését megnyitom.

A jegyzőkönyv vezetésére az ügyvezető urat, annak hitelesítésére pedig gróf Teleky József és Schmidt Károly urakat kérem fel.

Távolmaradásukat kimentették: Ivanich Ferenc, Kiss Ferenc, Vuk Gyula és Zügu Nándor.

Tisztelt Igazgatóválasztmány!

Mai ünnepi ülésünk egyetlen tárgya az, hogy az egyesület megfelelve a földművelésügyi miniszter úr ezévi 1021/eln. számú megtisztelő megbízásának, átadja Bund Károly ny. egyesületi titkár úr Öméltóságának a Kormányzó Úr Öfóméltóságának újbóli elismerésére vonatkozó okiratot és az ezt jelképező ezüst érdemérmét, amellyel a Kormányzó Úr Öfóméltósága őt az egyesületnél titkári minőségben eltöltött 30 évi szolgálat alatt kifejtett hasznos szolgálatáért kitüntetni méltóztatott.

Igen kedves kötelessége ez az egyesületnek, mert hiszen a titkár úrnak egy emberöltőn át kifejtett közhasznú, önzetlen munkássága majdnem minden vonatkozásában teljesen össze van forrva az egyesület működésével.

Az az elismerés tehát, amellyel a Kormányzó Úr Öfóméltósága Bund Öméltóságát kitünteti, fényt vet egyúttal az egyesület működésére is, mert igazolása annak, hogy az a munka, amelyet az egyesület kifejt közérdekű és közhasznú.

De jóleső büszkeséggel tölti el ez a kitüntetés az egyesületet azért is, mert hiszen volt titkárunk közbecsülésben álló személyéhez az egyesület minden fórumát, a közgyűléstől és az elnökségtől a tagok összességéig egyaránt az őszinte, meleg elismerés, a tisztelet és a hála szálai fűzik.

Felkérem az ügyvezető urat, hogy a miniszter úr Önagyméltóságának Bund Öméltóságához és egyesületünkhöz címzett leiratát felolvasni szíveskedjék.

1021/1931/Eln.

A Kormányzó Úr Ő Főméltósága folyó évi március hó 17-én Budapesten kelt magas elhatározásával megengedni méltóztatott, hogy Bund Károly miniszteri tanácsosi címmel felruházott kir. közalapítványi főerdőtanácsosnak, az egyesület nyugalmazott titkárának, abból az alkalomból, hogy 30 évi buzgó működés után e minőségben nyugalomba vonult, hasznos szolgálataiért újbóli elismerése tudtul adassék.

Midőn erről az egyesületet értesítem, egyben felkérem, hogy a magas elismerést jelképező koronás ezüst érdemérmét, az átvételi elismervényt, valamint az értesítő okmányt az érdekelt részére kézbesíteni szíveskedjék.

Budapest, 1931. évi április hó 1-én.

*Mayer s. k.*

Méltóságos Miniszteri Tanácsos Úr!

Kedves Barátunk!

Az elnök úr Önagyméltósága távolléte folytán nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy átadjam Neked annak a legfelsőbb elismerésnek az írásos bizonyítékát és jelvényét, amellyel a Kormányzó Úr Főméltósága Téged az Országos Erdészeti Egyesületnél eltöltött 30 évi ügybuzgó, közhasznú tevékenységédért kitüntetni méltóztatott.

Egy küzdelmekben, de eredményekben is gazdag pályafutásra teszi fel ez a legfelsőbb elismerés a koronát.

Legjobban tudjuk méltányolni ezt mi, az öreg gárda, akik itt voltunk akkor, amikor a biztos és a legszebb reményekkel bízható állami szolgálatot odahagytad azért, hogy hajlamodat, eszményeidet követve, átlépj a bizonytalan magánszolgálatba azért, hogy azon a téren szolgálj hazád és szakod érdekeit, amelyik téren a munka sokkal kevesebb kecségtető reménységgel, sokkal kevesebb elismeréssel, de annál több gonddal és küzdelemmel jár.

Legszebb férfikorodat áldoztad arra, hogy a nagynevű elődök által megalapított egyesület ügyeit ne csak szolgálj, de előbbre vidd s az a rohamos haladás, az az erőteljes fejlődés, amit az egyesület a



háború kitöréséig, sőt még a háború évei alatt is elért, túlnyomórésztben a Te odaadásodnak, a Te munkásságodnak az eredménye.

Megtanultuk ez alatt az idő alatt becsülni benned a rajongó erdészt, a fáradhatatlan szorgalmú tisztviselőt, a kiváló szaktekinétyt, de egyúttal megtanultuk még jobban szeretni a kedves kartársat, a hűséges jóbarátot és az érző, melegszívű embert, aki minden bajban levőnek, minden elhagyatottnak pártjára tudott állni az egyesület életében is.

Az a megértés, az a megbecsülés, ami az egyesület munkáját ez alatt a hosszú idő alatt kísérte, igen jelentős részben a Te mindenki előtt rokonszenves, megnyerő egyéniségednek köszönhető.

Azok a számottevő és le nem kicsinyelhető eredmények, amelyeket az egyesület ez alatt a hosszú idő alatt elért, a Te munkád eredményei és azok a messze előre tekintő, alaposan megfontolt előterjesztések, amelyekben az egyesület sok még ma is vajudó kérdés nehézségeire, vagy szükségességére mutat rá, a Te ékes tolladat, a Te mély tudásodat, a Te szigorúan következetes logikádat dicsérik.

De ha ilyen elismerőleg emlékezem meg benned az egyesület vezető tisztviselőjéről, meg kell hogy szólaljon bennem a kolléga és a barát is.

Meg kell hogy szólaljon az erdőmérnök, aki igen is büszkén tekint arra az eredményes munkásságra, amelyet olyan hosszú időn át irodalmi, hivatalos és társadalmi téren kifejtettél és aki a Te kitüntetésedben a szak érdekében kifejtett munkásság elismerését és az egész erdőmérnöki kar fontos, de csendben meghúzódó munkájának méltánylását látja.

Meg kell hogy szólaljon a jóbarát, aki szívből, őszintén örvend annak, hogy küzdelmes, fáradságos munkád legfelsőbb helyen is elismerésre és méltánylásra talált.

Az a tragikus csapás, amely a magyarság érdekeit és ezzel a mi egyesületünket is porba sújtotta, összetörte ugyan az anyagi sikereket, de nem érhetette az erkölcsi eredményeket, amelyeket az egyesületnél elértél s amelyek biztos alapját és szellemi kútforrását alkotják ma is az egyesület továbbfejlesztésének.

És mi, akik láttuk azt, hogy ezekben a nehéz időkben hogyan vívódtál, hogy küzdöttél azért, hogy megmenthesd, ami megmenthető, az egyesület nevében is csak a legnagyobb hálával és elismeréssel emlékezhethetünk meg arról, hogy minden anyagi érdeket félretéve, nem ejtetted el abban az időben sem a zászlót, nem hagytad el az eszmét és nem adtad föl a reménységet.

A Te áldozatkészséged, a Te mindenről való lemondásod tudta csak átsegíteni az egyesületet ezen a valóban nehéz korszakon s én azt hiszem, mindnyájunk érzését tolmácsolom akkor, amikor Neked ezért az áldozatos, hűséges, odaadó és kitartó munkáért az egyesület és az egész magyar erdészet őszinte köszönetét fejezem ki.

Bár új élethivatásod bizonyos mértékig elszakított az egyesülettől, mégis arra kérünk, hogy egy hosszú életen át szerzett igen értékes tapasztalataidat bocsásd továbbra is az egyesület rendelkezésére és támogasd tisztviselőinket abban a munkásságban, amelyet a Te nyomdokaidon haladva kifejtének.

Azzal a kívánsággal adom át Neked a valóban jól megérdemelt legfelsőbb kitüntetésről szóló okmányt és a jelvényt, hogy érdemes odaadó munkásságodat siker és Isten áldása kísérje új pályádon is és úgy közpályádon, mint magánéletedben is legyen sok olyan igaz örömben részed, amilyen őszinte örömmel és amilyen benső szeretettel üdvözlünk mi Téged itt ma kitüntetésed alkalmából.

Az Úristen sokáig éltesen. (Lelkes éljenzés.)

Ezután Bund Károly mélyen átértzett megihatottsággal mondott köszönetet a magas kitüntetésért, melyet szerény munkája túlbecsülésének tart. A kitüntetés átnyújtásának formájában megnyivánult baráti szeretet éppoly jól esik szívének, mint maga a kitüntetés, amelyért a leghálásabban köszönetet mond azzal a kívánsággal, hogy az egyesület kitűzött céljait mielőbb elérhesse és még sokáig viruljon.

